

Братче и сестрица

Ран Босилек

Изгубили се братче и сестриче в гъста гора. Вървели, вървели, братчето видяло изворче и рекло:

— Ще пия вода.

— Не бива! — спряло го сестричето. — От нея мечка е пила. Ако сръбнеш, ще станеш мечка.

Като повървели още малко, братчето пак рекло:

— Много съм жаден. Ще сръбна от това изворче.

— Недей! — казало сестричето. — Вълк е пил от него. Ако сръбнеш, на вълк ще се превърнеш. Какво ще правя без тебе?

Вървели пак, какво вървели, съгледали друго изворче. Момчето казало:

— Умирам за вода! Ще сръбна от това изворче.

— Недей — рекло сестричето, — рогач е пил от него! Ако пиеш, рогач ще станеш.

Момчето не се стърпяло, сръбнало и станало рогач. Заплакало сестричето. Какво ще прави само-самичко с рогача в гъстата гора? Мръкнало се. Момичето се покачило на високо дърво край един извор, а рогачът легнал под дървото. На сутринта момичето останало на дървото, а рогачът отишъл да пасе из гората. Върнал се на обед и донесъл на сестричето си круши и къпини. То слязло, помилвало рогача, хапнало от плодовете и сръбнало от бистрия извор, що течал под дървото.

Един ден царският син отишъл по лов из гората. Той съгледал извора под дървото, дето седяло момичето, и рекъл да напои коня си. Но конят пръхнал и не искал да пие. Царският син погледнал във водата и видял образа на момичето. То било толкова хубаво, че тозчас го обикнал и рекъл:

— Слез, моме, и ела с мен в царския дворец!

Момичето не слязло. Не искало да остави братчето си в гората. Царският син заповядал да отсекаят дървото. Повикали дървари. Те секли,

секли — не могли да го отсекаат. Легнали да спят. През нощта рогачът дошъл под дървото, близвал една по една треските и ги лепил по стъблото. На сутринта дървото си било пак цяло-целеничко. Смаяли се дърварите. Почнали пак да секат. Секли, секли — не могли да го отсекаат до вечерта. През нощта рогачът пак залепил треските. На другата нощ направил същото. Дърварите не могли да отсекаат дървото. Тогава царският син повикал хитра бабичка. Тя се наела да накара момичето да слезе. Престорила се на сляпа и отишла под дървото, а царският син и хората му се скрили навътре в гората. Бабичката почнала уж да сее брашно, за да меси хляб. Тя хванала ситото наопаки и взела да сее брашно над водата. Видяло я момичето и попитало:

— Защо държиш ситото наопаки, бабо, и защо сееш брашно над водата?

А бабата отговорила:

— Не виждам, не виждам, дъще. Де си ти? Ела ми помогни!

Момичето слязло. Бабата го хванала. Дошъл царският син, качил момичето на коня и препуснал към двореца. Рогачът тръгнал подир сестра си. Царските хора го подгонили. Тогава момичето казало на царския син:

— Кажу на твоите хора да не убиват рогача! Той ми е брат, но пи в гората омагьосана вода и стана рогач.

Царският син заповядал на своите хора да оставят на мира рогача, който тръгнал заедно със сестра си. Като стигнали в двореца, царският син се оженил за хубавото момиче, а рогачът ходел свободно из царските палати. Когато виждал царския син и сестра си, той лижел нежно ту ръката на зетя си, ту ръката на сестра си и думал: „Мила батьова ръчица, мила какина ръчица!“

Царската снаха ходела всяка вечер за вода на един кладенец. Рогачът вървял винаги подире ѝ. Веднъж тя заварила на кладенеца една хубава циганка, която много приличала на нея. Циганката съблякла царската снаха, облякла ѝ своите дрехи и я хвърлила в кладенеца. После се пременила с царските дрехи, взела стомните и отишла в двореца. Никой не можал да я познае. Но когато царският син излязъл с нея в градината, рогачът се приближил, близнал ръката на бабя си и казал: „Мила батьова ръчица! Кака плаче в кладенеца!“

Циганката се уплашила, че рогачът ще я издаде. Затова се престорила на болна и рекла на царския син:

— Заколете рогача и ми дайте от месото му! Щом хапна, ще оздравея. Като чул това, царският син рекъл:

— Как ще го заколим! Нали ти е брат!

— Не ми е брат. Аз ви лъжех по-рано, да не го заколите.

Царският син повярвал и пратил хора да заколят рогача. Но той избягал при кладенеца и викнал:

— Како, циганката иска да ме заколят!

Сестра му се обадила:

— Не бой се, братко!

Царските ратаи, що гонели рогача, надзърнали в кладенеца и видели царската снаха. Те я извадили. Завели я при царския син. Тя му разказала всичко от край до край. Царският син заповядал да пропъдят циганката през девет царства в десето. А той и младата хубавица отишли при рогача. Сестра му го прегърнала и заплакала. Щом капнали сълзи на челото му, той се превърнал на хубав момък. И братът, и сестрата заживели весело и честито в царския дворец.

Източник: <http://www.virtualnabiblioteka.com>

Материала подготвиха:

Дарина Тодорова Маркова и Десислава Георгиева Бейска